

Ненад Пезо

КО БОЈИ ИНФОРМАЦИЈУ, ФАРБА ГЛЕДАОЦЕ

Дугогодишњи уредник емисије „Дозволите...“, која се преко шест деценија емитује на Радио-телевизији Србије, Ненад Пезо, недавно је преминуо у 75. години

Пише Горан ЈАНИЋЕВИЋ

Рођен је 1949. у официрској породици, што је можда и предодредило његов животни и каријерни пут. Скоро пет деценија активно се бавио новинарством. Поред државне телевизије, радио је као новинар у омладинској штампи, гласилима наменске индустрије, на радио-станицама „Студио Б” и „Радио Београд”. Емисије које је покретао освајале су бројне награде. Један је од првих новинара бивше Југославије који је отишао на стручно

усавршавање у иностранство и користио рачунар у свакодневном раду.

Од 1995. уређивао је емисију о војсци „Дозволите...”, изоставивши део назива по којем је била препознатљива бројним генерацијама – „да се обратимо”. И са овим краћим, по његовом мишљењу ефектнијим називом, створио је историју. Војска и наменска индустрија били су не само предмет про-

фесионалног интересовања већ и саставни део његовог живота. Млађим колегама често је говорио да „ако могу они о којима извештавамо, можемо и ми”. Чувена је његова максима да никада не треба бојити информацију, јер ко боји информацију, фарба гледаоце.

Сматрао је да у емисији коју је уређивао не треба рећи „ексклузивно објављујемо”, јер је емисија о војсци сама по себи ексклузивна. Са војском је делио и добро и лоше и био уз њу и у миру и у рату. У време агресије НАТО-а на СРЈ учествовао је у оснивању Ратног прес-центра Војске Југославије и био шеф Одсека за аудио-визуелну делатност. Ненад Пезо никада није скретао пажњу на себе, већ на оно што ради и људе који су тема његовог рада. Борио се и изборио да у емисији „Дозволите...” важи обрнута хијерархија – на првом месту били су војници, па подофицири, затим млађи официри и на крају високи официри.

Водећи се правилом „жар у срцу, лед у глави”, у извештајима и репортажама давао је објективну слику војске. Упркос бројним друштвеним променама и реформама уређивачких политика у медијском јавном сервису, успео је да одржи „Дозволите...”. И након одласка у пензију 2014. пратио је рад нас који смо наставили да правимо и уређујемо емисију, делећи искрено и несегично и похвале и критике. Био је правичан и добронамеран, и када му је на лицу био осмех и када је био љут. Трудио се да буде добар син, брат, супруг, отац, деда, колега, шеф и уредник, или, како је говорио, „прво добар човек, а онда све остало”. ▀